

srčnega človeka na svetu, da bi ga naša pesem ne ganila. Če se nam zdi vsaka izmed drobnih narodnih, kakor vroča kaplja krvi, ki kane iz plemenitega a tužnega srca, tako je »Vesna«, ki jo je bil zložil naš pevovodja v ruskem zlogu, kompozicija polna velikanskih krasot in orjaške moči, kakor ruski narod sam. Naš umetnik si je z živo fantazijo predstavljal in z gorkim slovanskim srcem čutil, kako rusko ljudstvo pozdravlja prihod pomladi, in notranje zibanje izrazil z umetniško genialnostjo. Radi tega je bil utis, ki ga je pesem storila na poslušalce, velikansk. Imeli pa smo tudi priliko, slišati našega pevovodjo pri violončelu, kateremu ve izvlabljal glasove, da vsakega očara. Iz srca se veselimo našega mojstra. Naš pevski zbor pa ni le kolikor toliko dobro šolan, ampak ima tudi glasove, da je takih iskati. Pokazala je to gospodična V., ki je dve hrvatski in jedno slovensko pesem (zadnjo zopet od pevovodje) pela s toliko fineso, da kaj tacega slišimo le od najboljših pevk. Prehajaje na gledališni igri, ki ste se predstavljali, nam je kar izrazil zadovoljnost, da je intendantca vrlo dobro izbrala. Stritarjeva »Rejenka« je igrokaz v jednom dejanju z lepim živahnim razvojem, plemenito zmagajočo idejo, globokim čustvom v celoti in podrobnostih in priprostim čvrstim jezikom, kakoršnega pač nahajamo pri tem pesniku sploh. Igralo pa se je tako izvrstno, da je malone vsako oko bilo rosno. Iz srca priporočamo to igro, da se v bralnih društvih, vzlasti ker ne dela nikakih težav, prav pogosto predstavlja. Druga igra, tudi v jednom dejanju, francoskega izvira, je pa dokaj skrbela za smeh. V vsakem oziru je dobra, vrh tega pa se je še jako dobro predstavljal. S kratka ves večer od prvega do zadnjega trenutka dajal nam je redke umetniški užitek; srca so se radosti topila in plamtela v medsebojni ljubezni in narodnem navdušenju. Na veselo svidenje pri drugem sestanku, ki ga pričakujemo že v »Narodnem domu«!

Iz Rima. (Papeževa bolezen in ozdravljenje.) Kakor blisk se je raznesla po Rimu in se takoj naznanila po širnem svetu novica o zadnji nevarni bolezni sv. očeta. Katoličani so postali žalostni ter s strahom pričakovali, kakšen bode izid bolezni. Sovražniki sv. cerkve in sv. očeta pa so se že veselili, gotovo pričakujoč od dne do dne smrt devetdesetletnega starčka, ki jim je kot moder in mogočen vladar svete cerkve vedno na poti, ker strogo in skrbno čuje nad cerkvijo ter odbija s krepko roko vse napade framasonskih, peklenskih sil. A

božja previdnost sovražnikom ni hotela izpolniti hudobnega upanja ter je še ohranila svoji cerkvi mogočnega vladarja. Dva spretna in izvrstna zdravnika, dr. Lapponi in njegov prijatelj dr. Mazzoni, sta se z vso skrbjo poprijela zdravljenja. Imela sta težavno stališče. Tvor je bilo treba izrezati, drugače ni bilo nobene pomoči. Pa bala sta se, da 90letni starček, ki ga ni drugega, kakor kost in koža, ne bode mogel pretrati bolečin pri izrezovanju rane. A ker bi drugače gotovo v par dneh bila nastopila smrt, zato se vendar po dolgem in vestnem posvetovanju odločila rano izrezati. In z božjo pomočjo se jima stvar res posreči. Starček je prestal bolečino in kmalu mu je odleglo. Dasiravno je bila rana 10 cm. velika, se je vkljub vsemu pričakovanju začela že drugi dan celiti, ter je zdaj vsa nevarnost odstranjena. Dr. Mazzoni, ki je po svojem mišljenju framason in ne veren kristijan, ni mogel drugače, kakor celo stvar pripisovati edino le čudapolni roki božji, ki je sv. očetu rešila življenje, kar je po naravnih zakonih bilo skoraj nemogoče. Seveda framasonski, cerkvi in papežu sovražni časopisi so dr. Mazzoniju silno zamerili, da se je drznil prestopiti prag vatikanske palače in papežu rešiti življenje. Izvrsten zdravnik je padel pri teh časopisih in ljudeh v nemilost, ker jim je popolnoma preprečil in skazil njihova pričakovanja; kajti pri njih je sveti oče bil obsojen v gotovo smrt, zato napadajo zdravnika, ki sta ga rešila, in smešijo papežovo bolezen in ozdravljenje po grdih, od peklenskega sovražnika izmišljenih in narejenih slikah, ki žalijo čut vsakega katoličana. Pa naj se jezijo, naj smešijo celo stvar — saj pravi pregovor: Kdor se smeji nazadnje, se smeji najbolje. Katoličani pa se veselijo, da je zopet ozdravil Kristusov namestnik na zemlji in svoje veselje izražajo v neštevilnih zahvalah, ki jih pošiljajo v nebesa. Da so zahvalne molitve res brezštevne, se je v nedeljo pokazalo v Rimu, ko je v velikanski cerkvi sv. Petra za ozdravljenje svet. očeta kardinal Rampolla opravił slovesen Te deum. Cerkev je bila natlačeno polna vernih katoličanov raznega stanu od plemenitaša do priprostega delavca. Bilo je od 60.000 do 70.000 oseb, ki so javno pokazale, da njih srce vroče bije za Kristusom in njegovega namestnika na zemlji, kojemu še naj Bog ohrani drago življenje prav mnoga leta!

Iz Gornjegograda. Vse občine gornjegrajskega okraja potegujejo se za železnico, ki bi naj vezala Pako, Mozirje, Rečico, Ljubno, Gornji grad in Kamnik. V ta namen priredil se je že v našem Gornjemgradu shod vseh županov tega okraja, pri katerem je bilo

posebno veliko navdušenih in nesebičnih zastopnikov in Mozirja. Nadejamo se za gotovo, da se ugotovi naši vseskozi opravičeni želji. Najprej naj dobe najbolj obljudeni kraji medsebojno zvezo, ki bo pri nas za obrt, trgovino in turisticno silno važna in živahna. Ze 5 trgov bogate in krasne gornjesavinske doline, 5000 bližnjih in daljnih poletnih turistov in celih 500.000 vsakoletnih romarjev gotovo zasluži železnico, prebogatih zalog premoega in lesne trgovine ni treba niti omeniti. Ako sreča mila in pravica zdrava, navduševale bodo kmalu Ojstrica, Raduha in Olševa vesele domačine in prijazne ptujce, vozeče se proti njim na parnem državnem konju.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Mil. knez in škof) so se vrnili v ponedeljek po noči iz Dunaja, kjer so bivali delj časa pri škofovskih posvetovanjih.

(Mesto pomožnega sluge) pri mariborskem c. kr. finančnem okrajnem ravnateljstvu s plačo 400 gold. je do 31. marca razpisano. Prosilci naj osebno izročijo svoje prošnje pri ravnateljstvu. Znati je treba zraven slovenskega tudi nemški jezik.

(Po šmarskem okraju) kroži »prepis molitve, najdene v svetem grobu našega Gospoda Jezusa Kristusa v Jeruzalemu«. Izdala jo je neka S. Meden, tiskala pa tiskarna Dolenc v Trstu, kar ji nikakor ni v slavo. Molitev je seveda docela izmišljena in je škoda za vsaki krajcar, ki se potroši za njo.

(Nagla smrt na tujem.) V soboto dne 18. marca se je vračal iz živinskega sejma na Ptujski gori neznan živinski trgovec, kateremu je v Majsbergu postalo slabo. Prenočil je zategadelj v Majsbergu pri g. J. Koržetu. V nedeljo 19. marca dopoldne ga dvakrat na ležišču močno mrzlica strese in bil je pri priči mrtev. Mož je okoli 50 let star, njegova srajca je zaznamovana z imenom Jug. Pri sebi je imel klobaso in košček svinjskega mesa, zavito v star odlomek sodnijskega pisma sodnije Šmarske, ter 80 gl. v denarju.

(Dva nova sejma) bodo v Velenji najbrž v kratkem dobili. Občinski možje so vsi zato, samo dotične stroške bo moral trg sam plačati.

(Kapela.) Dne 13. marca smo pokopali Andreja Mira, zidarskega stavbarja, ki zasluži tukaj trajen spomin. Bil je skromen in priprost, veren kristijan in trden narodnjak,

navadno ne poškoduje hudo, ker ne pade globoko in pa ker je tlak z raznim smetjem dobro postljan.

Velika in majhna kraljica.

(Prevel iz franc. M. T. Savinjski.)

(Dalje.)

Take misli navdajale so plemenito kraljico, ko se je vračala na kraljevi dvor. A človek obrača, Bog pa obrne. Niti velika, niti majhna kraljica ni vedela, kako viharni oblaki se zbirajo nad njima in kako grozen, da pretresljiv bode oni trenotek, ko se zopet vidite.

Do sedaj bila je Marjetica pravi otrok sreče. Izjemoma le kratek čas tekla so ji leta polna nedolžnega veselja in solnce zadovoljnosti razsvetljevalo in ogrevalo je nje srce in dušo. Le po smrti svoje pokojne matere potikala se je nekaj časa po svetu ter pogrešala sleherno obrambo za dušo in telo. A prav ta nezgoda bila je nje največja sreča. Saj uprav radi nje dospela je v varstvo kraljevsko; radosti, čast in slava obdajale so jo od dne do dne v toliki meri, kakor si pač nikoli ni mogla niti želeči nekoč v času otroških sanj. A tudi za njo je napočil čas skušnje, tudi njej je bil odmerjen britki kelih

trpljenja, in vresničile so se tudi tukaj besede sv. pisma, da Bog tepe one, katere ljubi.

Niti pol leta še ni bivala na novem domovju v neki veliki sirotišnici zunaj Pariza, že jo doleti prva nesreča. Hiteč po stopnicah navzdol, spodtakne se ji nekega dne noga in Marjetica pade toli nesrečno, da vsa nezavedna obleži. Na pol mrtvo neso v sobo, strašno se je pobila ob kamenju. Iz velike rane na glavi tekla je kar curkom kri. — Zdravnik prihiti, a zmaje z rameni, češ, težko bode nesrečnica utekla neizprosnej smrti.

Več tednov borila se je Marjetica s smrtjo, začela spet okrevati, a prišla slednjič po neprevidnosti strežnice zopet na rob groba. Nihče ni več mislil in upal na ozdravljenje in tako mine tričetr let. Kar naenkrat se v začudenje vseh obrne na bolje in zdravnik, ki jo je opazoval dan na dan, reče v največje veselje vsem, da je po čudoviti pomoči božji odvrnjena nevarnost, in da se je nadjati opetnega ozdravljenja. Le jednega naj ne zabijemo namreč, da je Marjetica še sila slaba in da jo je zato treba varovati vsega, karkoli bi jo utegnilo razburiti, plašiti ali užaliti. Zdravnik je dobro vedel, čemu da tako strogo povelje; kajti v dneh, za kojih je ležala Marjetica nezavestna ali v groznih bolečinah, spremenilo se je marsikaj na Francoskem, na takov način, kakor so modrejši

državniki že zdavna prerokovali. Zapeljano ljudstvo začelo se je puntati ter divjalo takó, da sta bila celó kralj in kraljica v največji nevarnosti. A v kratkem se je posrečilo, spraviti spet red in mir v razburjeni narod. Nekateri se celo udado upanju, da se ni treba bati ničesar več; a starejši, izkušeni možje, kojim je bilo znano, kako razširjena je nezadovoljnost med Francozi, kako šuntajo in podpihujejo brezvestneži in brezverci revno, tlačeno ljudstvo, niso dvomili, da prej ne bode miru, dokler ni tekla kri.

Sicer so leta 1790, meseca julija obhajali po vsej državi, osobito pa v Parizu veliko, sijajno slavnost, koja bi naj v novi ljubezni združila ljudstvo francosko s svojim kraljem — a bilo je prepozno. Vsa dežela bila je že kakor goreč ognjenik, ki preti zdaj in zdaj izbruhniti ter razliti divji, pogubonosni ogenj iz svojih nedrij.

Ta politični položaj spoznal je tudi zdravnik, ki je zahajal v sirotišnico; zato je bil ostro prepovedal, govoriti z Marjetico o stvareh, ki sa dogajajo med svetom. Videl je namreč, s kako ognjevitostjo in otroško ljubeznijo je vdana kraljevemu prestolu oziroma kraljici, in kako bi jo le misel in strah, da preti Mariji Antoaneti kakova nevarnost, spravila neizprosno v grob. Torej so vsi pri-povedovali le o nemirih, ki so pa že prestani

značajan mož ter poštenjak od pet do glave. Vedno je imel dela obilno, ker je delal vestno in ob enem ceno. Poleg tega pa je bil blagega srca, ki s svojimi delavci ni trdo ravnal. V našem okraju je postavil veliko imenitnih in tudi kmečkih hiš. Pokojnik je med svojimi otroci zapustil sina, tudi stavbarja, ki ima vse očetove lastnosti, ki ga priporočajo našincem. Svoji k svojim! Ker je pokojnik bil značajan, je bil tudi ud tukajšnega krajnega šolskega sveta. Naj počiva v miru.

(Radenski zdravnik), trd Nemeč, že ima dekret, s katerim je nameščen tukaj v trdo slovenskem okraju za okrajnega zdravnika. Občine (po okraju) so dobile nalogo, da mu dajo 300 gld. letnega prispevka. Občine so 23. oktobra 1898. vložile proti temu zdravniku ugovor, ker ni sposoben za naše kraje, ko ne vé slovenski; povrh tega je še precej drag. A nič ni pomagalo. To je občinam udarec v lice. Ko bi bil okrajni zastop v naših slovenskih rokah, se to ne bi zgodilo. Bog vé, ali bo še to odprlo oči volilcem okrajnega zastopa, da bodo zdaj volili v okrajni zastop značajne slovenske može, ali pa bodo dopustili, da pridemo popolnoma nasprotnikom v kremplje in pod ptujčevo peto.

(Rudeči petelin) se je 16. marca zjutraj ob treh priplazil na gospodarsko poslopje Jakoba Fleissingerja v Kraljevcih, župnije Sv. Jurija ob Ščavnici. Kuretnina mu je srečno ušla ter po grmovju veselo prepevala. Tudi so rešili živino, korita, in duri s hlevov. Poslopja so bila 1895. leta stara 105. let, in od tega leta je rudeči petelin trikrat po njih plesal, poprej pa v sto letih ne enkrat. Požarov je gotovo zlobna roka kriva.

(Učiteljske plače.) Občina ribniška na Pohorju sklenila je po predlogu g. Rudolfa Tommasija dne 16. marca 1899, prositi slav. deželni zbor stajarski, da zboljša ljudskim učiteljem njihovo siromašno gmotno stanje. Prošnja se je izročila g. dež. posl. Vošnjaku.

(Nobel ljudje.) K zadnjemu Sokolskemu večeru v »Narodnem domu« v Celju se je priplazilo tihotapsko tudi nekaj nemških oseb. Ko se njim je z lepa naznanilo, da se morajo odstraniti, jeli so kričati in se sklicevati na vstopnino, katere pa nikoli plačali niso! Vsled tega moralo se jih je s silo odpraviti. Nekdo izmed te lepe družbe je še pripomnil: Dobro, odidem, toda nikoli več ne pridem v »Narodni dom«! E, škoda! Celjski Nemci si bodo nemara začeli domišljevat, da je naš »Narodni dom« za nje postavljen!

(Iz šole.) Dvorazredna šola v Škalah bode po Veliki noči razširjena v trirazrednico. Učiteljem v Škalah je imenovan dosedanji podučitelj gosp. Fr. Pristovšek; podučiteljsko

mesto pa bode namestovala gđc. A. Strnad. Šola v Velenji postane štirirazredna, kakor hitro bode pripravljena učna soba. — V Planicah pri Mariboru je imenovan kot šolski vodja Ig. Skrbinšek iz Hajdine, kot učitelj pri Sv. Antonu v Slov. gor. Karol Pribil od Kapele, kot stalen podučitelj v Laporjah Oton Vobič iz Gornje Polskave, podučiteljica je postala gospica Kristina Bregant pri Sv. Benediktu v Slov. gor. — Šola v Velenju se je razširila v štirirazrednico, šola v Podgorju pri Slov. Gradcu v dvorazrednico.

(V zavodu šolskih sester) v Mariboru je umrla 20. marca sestra Jeronima, prej Marija Ulaga. Rodila se je dne 1. sept. 1878 v Grižah, zvršila v zavodu žensko učiteljsko ter postala redovnica dne 15. avgusta 1898. Spretna je bila v peresu ter tudi pesnikovala. Priporočamo jo v molitev!

(Trboveljski delavci) doma iz novomeškega okraja, se nam pritožujejo, da so dobili letos iz Rudolfovega popolnoma nemške pozivnice za vojaški nabor. Zdi se jim to jako čudno, a nam Štajarcem se bolj, ker smo vajeni misliti na vzorne narodnostne razmere, kadar se govori o Kranjskem. Vrlim narodnim delavcem pa svetujemo, naj ob drugi priliki vrnejo nemške pozivnice ter zahtevajo slovenskih.

(Nemško Kozje — adijo!) Pretečeni ponedeljek 20. marca prestali so kozjanski Slovenci hud boj, vršile so se namreč občinske volitve za trg Kozje. Kdor pozna tamojnje razmere, brezobzirnost nasprotnika, razumel bo pač, kaj se pravi zmaga. In zmaga je naša na celi črti, v vseh treh razredih. — V I. razred prišel je jedini nasprotnik, znani Anton Wachtschitsch starejši in še ta po zrebu. Nasprotniki volili so sami sebe. Oskrbnik Kragora imel je 2 glasa v I. razredu, za svojega gospoda in sam za sebe — in samo ta 2 glasa je vjel. Priskrbeli so si pooblastila od vseh strani. Gosp. dr. Heiss, zdravnik v Ormožu je bojda celo brzojavno pooblastil enega svojih, tako je tudi g. dr. Jabornegg advokat iz Celja dal pooblastilo svojemu služabniku v Kozjem in znanemu Polaku ni se ljubilo zavolj snega iti na volišče, zato je dal »volmoht« očetu svoje žene, a vse jim ni nič pomagalo. Zmagali so Slovenci. Slava vrlim volilcem in tudi »kat. pol. društvu za kozj. okraj«, ki je priredilo 2 volilna shoda in je s tem pokazalo, da se popolnoma zaveđa svoje naloge in dolžnosti. Navdušenje kozjanskih Slovencev je nepopisno!

(Napredek družbe sv. Mohorja.) Ali je letos še katera druga župnija tako lepo napredovala kakor Rečica? Rečičanov je

skrajni čas, kajti majhni bolniki kakor tudi skrbne strežnice, bili so vsled obile žalosti, stiske in trpljenja do cela upehani. Pa za Marjetico še ni napočil dan rešitve. Kot zadnja žrtev krute bolezni, zgrudi se še ona na bolniško postelj, da se v novi bori s smrtno nevarnostjo. Zdravnik ni imel niti trohice upanja več; rekel je, zdaj še misliti ni, da bi toli oslabele moči šibke mladenke premagale v tretje smrtno silo.

«Le čudež jo zamore še vrniti življenju,» pristavil je čisto. In glej! Čudež ta se zgodi. Marjetica še pač ni dospela do zadnje postaje križnega pota. V nepopisno radost vseh vračajo se ji moči — če tudi počasi, počasi.

(Dalje prihodnjič.)

Smešničar.

Oče: «Ali te ni sram, Boštjanek da si tako raztrgan in umazan?»

Boštjan: «Veste oče, v šoli so nas učili, da človeka ne smemo soditi po obleki!»

* * *

Strije vzame malega petletnega Jernejčka na kolena, da jezdi. Čez nekaj časa reče strije: «Jeli, Jernejček, to ti ugaja?»

Jernejček reče: «Da, prav zeló! A včeraj sem jezditel prav tega osla; to je bilo pa še prijetneje!»

okoli 3400, udov pa letos za 2% več! Kdor zna računati, pogodil bo približno število novih udov. Čast trgu in župniji, ki je že prej imela 205 udov!

(Modras) je 14. t. m. v Rečici pičil neko ženo, ki je nabirala dračje. Toplo solnce ga je zagrelo, in premikajoča se korenina ga je razkačila. Zaletel se je v priletno ženo ter jo zastrupil prav nevarno. Na hudo otekli roki so čisto začrneli vsi prsti.

(Naši nasprotniki v Celju) so originalni ljudje. Nekaj let sem imajo to čudno navado, da polagajo pred spomenik cesarja Jožefa tik Narodnega doma od časa do časa venec z velikim frankfurtarskim trakom. Tega pa ne store iz domoljubnih namenov, ampak, da na posebno očiteno način pokažejo svoje prusko mišljenje, da dražijo Slovence in ob enem dajejo nekterim vročekrvnejšim priložnost, plačati kako svoto za mestne uboge. Zadnji sneg pa je to neavstrijsko okrasitev celjskih Nemcev vsaj za nekaj časa z debelo plastjo skril očem našega sicer strogega okr. glavarja.

(Zmaga v Veliki Pirešici.) Iz Velike Pirešice se nam poroča, da je pri občinskih volitvah dne 17. t. m. sijajno prodrla kršč. narodna stranka, nemškutarska pa popolnoma pogorela. Nasprotniki so dajali svoji nevolji odduška v takih besedah, da se bodo morali celo zagovarjati pred sodnijo.

(Osebnosti vesti.) Dne 14. t. m. je bil na graškem vseučilišču promoviran doktorjem prava g. Jožef Dijak, avskultant pri okrajnem sodišču v Celju, doma iz ljutom. okolice. — Državni pravdnik v Celju, dr. Jožef Galle je stopil v pokoj. Na njegovo mesto nameravajo neki postaviti dež. sod. svetov. dr. Bouviera iz Maribora, ki je, kakor slišimo, nezmožen slovenskega jezika v pismu (konceptu), a ustmeno ga lomi le za silo. Naše sodnijske razmere se razvijajo krasno! — Kontrolor možke kaznilnice v Mariboru V. Wenedicter je dobil naslov in značaj oskrbnika. — Okr. tajniku Tomažu Vajdi je svitli cesar podelil ob priliki umirovljenja zlati zaslužni križec.

(Breški okrajni zastop) je v službi že celo leto čez postavno dobo. Naši nasprotniki so se bali, da utegnejo propasti v skupini veleposestnikov ter so znali razpis novih volitev zavleči. A c. kr. namestnija je vendar enkrat ukazala, da se zdaj morajo razpisati volitve. Slovenci ob kranjski in hrvatski meji! Stojte trdno pri teh volitvah! Sramota bi bila, če bi peščica zastarelih nemčurjev zopet vladala nad celim slovenskim breškim okrajem!

(Sokolski večer) dne 19. marca v »Narodnem domu« v Celju je bil v kljub slabemu vremenu dobro obiskan. Ti večeri so vsled svojega mnogovrstnega vsporeda občinstvu postali posebno priljubljeni. Tudi ta večer ni zaostajal za drugimi. Divili smo se krasno sestavljeni alegoriji. Pri telovadbi pokazivali so nam naši čili Sokoli čudovito spretnost in moč. Pri tem spoznali smo novo izvrstno sokolsko moč v osebi br. Smrtnika. Br. Perdan, ki je v kratkem času bivanja med nami postal kot predstavljalec komičnih prizorov obče priljubljen, razve. seljeval nas je tudi ta večer izvrstno s prednašanjem kupletov. Izmed najboljših pevcev sestavljen »Sokolski oktet« žel je posebno pohvalo od strani občinstva; pel je pa res izborno. Tamburaški zbor, sestojč iz večinoma novih udov, je pod novim svojim kapelnikom g. Munde prav dobro igral. Tu se lahko vidi, kaj se da tudi brez penapeto strogega poduka doseči. Upamo, da bo tamburaški zbor pod vodstvom gosp. Munde čim dalje bolje uspeval. Na zdar!

(Grozen umor.) V nedeljo na Jožefovo ob polnoči se priklati tolpa pijanih ponočnjakov pred gostilno Alojzija Preglava, mostnarja na vuzeniškem mostu. Iskali so sebi podobnega pobalina, da bi ga pretepli. Prišedši do mosta vstopi hlapec mlinarja Winklerja iz Mute v gostilno, zahtevajoč vina. Gostilničar, pošten mož, mu ne da pijače, ker je že tako pozno v noč in je itak uže

— o gotovem upanju, da bode vnovič zavladal mir in sreča po deželi. Tako so skušali obvarovati bolnico žalosti in razburjenosti, njej toli škodljive, a vendar jo tudi nekoliko pripraviti na bodočnost, v koji se ji bode slednjič morala vendar razkriti vsa grozna resnica.

Marjetica je okrevala od dne do dne, ter hvalila prisrčno Boga, da jo je rešil smrtne nevarnosti; že ima upanje, da v kratkem zapusti sirotišnico, kar zbolji nena-doma majhna deklica za hudo, nalezljivo boleznijo. Čeprav so pazili, kolikor je bilo mogoče, poprime se bolezen še drugega, tretjega otroka, sega vedno dalje, in v kratkem spremenjen je samostan v veliko bolnišnico. Da se bolezen še izven samostana ne razširi, prišlo je strogo povelje, da živa duša ne sme iz njega, ne tja, le jedna služkinja oskrbuje najpotrebnejše stvari iz mesta. Pač sreča, da se grozni punt ni razvnel še na deželi, v obližju zavoda, ki je bil zdaj itak v tolikej stiski!

Marjetica, sicer komajo zdravela, ne more in noče zapustiti sirotišnice, ne bolnih otrok, ki so bili uprav sedaj potrebni zdatne pomoči. Nje blago srce pozabilo je na lastno slabost. Z materino ljubeznijo streže noč in dan revnim otročičem in po hudih dnevih stiske, jame se bolezen poslavljati. Bil je tudi že

bil pijan. Vsled tega razkačen, začne hlapec razsajati po gostilni. Dva tam prenočujoča kmeta potisneta razgrajalca na cesto. V tem mu paše v gostilni klobuk raz glave. Zdaj šele začne prav razsajati, zahtevajoč svoj klobuk, drugače pobije šipe i vrata. Ostir Alojzij Preglav odpre vrata ter mu da klobuk. Hlapec pa hipoma potisne nogo med vrata, zgrabi krčmarja na prsih ter ga začne z nožem zbadati. Mogoče da mu je še kateri njegovih tovarišev pomagal, ker je nesrečni ostir dobil veliko ran. Vrnivši se ves razmesarjen v gostilno, vsede k peči ter reče: «Zdaj imam pa že dovolj; umrl bom.» Čez nekoliko trenutkov izdihne svojo dušo. Vidi se, da že rodi sad vzgled onih ljudi sedanjega časa, kateri cerkev in duhovnike psujejo ter hlapce in delavce od cerkve odvrtačujejo in pobožne, k službi božji gredoče kristijane zasmehujejo in zaničujejo.

(**Skušnje usposobljenosti**) se bodo na mariborskem učiteljskem začele 1. maja ob 8. uri zjutraj. Prošnje se morajo vložiti predpisanim načinom do dne 28. aprila na ravnateljstvo.

(**Iz vojaških krogov.**) Danes je preteklo petdeset let, odkar se je prej slovenski infanterijski polk št. 47 tako sijajno obnesel v bitki pri Novari. V Mariboru ležeči bataljon tega polka je danes slovesno obhajal spomin na omenjeno bitko.

(**Domač obrtnik.**) Gosp. Karol Tratnik, pasar v Mariboru, je napravil za romarsko cerkev v Zagorji krasni lestenc za 18 sveč in stane 250 gld. Kdor to delo vidi, vsak je občuduje ter hvali kot solidno in lepo. Vse je trpežno narejeno. Zakaj bi iskali pri nemških tvrdkah za drago ceno slabih reči, ako imamo izvrstne domače, krščanske obrtnike?

(**Važna predloga.**) Deželni odbor štajarski je predložil dva važna predloga deželni zbornici: 1) naj se ustanovi mesto deželnega vinarskega in sadjarskega komisarja v 8 plačilnem razredu in 2) naj se na primernih krajih napravijo drevesnice, iz katerih bi dobivali ubožnejši posestniki drevesca prav po ceni. Da Spodnji Štajar ne bo pozabljen! Posebno opozarjamo, da se pri nas ne ustanovijo drevesnice blizu mest, ampak na deželi med sadjarji!

(«**Proč od Radgone!**») V Gor. Radgoni se je začelo sedaj pred občinskimi volitvami veselo gibanje, ki meri na to, da se Gornja Radgona odtegne uplivi radgonske mestne gospode. Gornji Radgončani hočejo imeti občinski zastop za svoj hasek, ne pa za koristi Radgončanov. Sedaj se zgodi vse, kar želi mestna gospoda v Radgoni. To mora nehati! Ako bodo Radgončani še nadalje upivali na različne volitve v gornjeradgonskem okraju, potem se bo začelo delati na to, da dobimo tokraj Mure gospodarsko zadrugo in konsumno društvo, ki bo postavilo naše ljudi na svoje noge ter storilo most iz Radgone k nam nepotrebim. Gornje-Radgončani, ne vdajmo se, volimo može, ki bodo skrbeli za naše koristi! Prihodnjic še izpregovorimo več!

(**Naš urednik**) javlja cenjenim čitateljem ne ravno veselo vest, da je dne 13. marca propal pred porotniki v tožbi zaradi neke trditve proti znanemu Pistorju v Št. Ilju ter bil obsojen na jeden mesec zapora. Pistorja je zastopal državni pravdnik dr. Nemanjč. Lani je dobil naš urednik 7 mesecev, letos jeden, kar znaša skupaj 8 mesecev.

(**Duhovniške spremembe.**) V Dobrno je prišel kot duhovni pomočnik častiti gosp. Mat. Zemljic.

Iz drugih krajev.

(**O združnem gibanju**) piše «Glasnik»: Zadržno gibanje lepo napreduje tudi po Štajarskem in celo v Istri. Na otocih se je pričelo živahno zanimanje za posojilnice in gospodarske zadruge. Pop Josip Pavačič, kapelan v Belem na Cresu, je zanesel to misel med ljudstvo in upati je, da se kmalu oživi mnogo krepkih trdnjav gmotnemu in narodnemu obstoju tamošnjega ljudstva.

(**Za trgovce in obrtnike.**) Trgovinski minister Dipauli je sklenil poslati v podporo avstrijskega obrta in trgovstva strokovno izvežbane može v razne trgovsko važne kraje, kjer bodo skrbeli za dobre trgovske zveze med tujimi in našimi kraji. Take može bo izbral po nasvetu trgovskih zbornic. Plače bodo imeli 5000 do 8000 gld. na leto po razmerah kraja, kjer bodo delovali. Šele potem bo mogoče vzlasti pri nas na jugu vspešno organizovati obrtništvo, vrediti vzlasti našo lesno trgovino in lesne pa tudi druge obrti. Dotlej snujmo obrtne zadruge. Z njimi bodo posebno stali eksportni agentje v dotiki. Skrbeti moramo, da dobimo tudi kakega Slovenca za to mesto.

(**Velik požar.**) V Ameriki v Novem Jorku je bil zadnji petek velik požar. Zgorel je hotel Windsor, ki je imel 7 nadstropij in 600 sob. Ostanke 12 gospa in 2 mož so našli zgorele med podrtinami, 40 oseb še manjka, menda so popolnoma zgorele. Težko ranjenih je 33 gospa in 17 mož. Gospodar hotela je znorel med požarom, njegova hčerka in gospa sta skočili z okna ter se ubili.

Društvene zadeve.

(**Za dijaško kuhinjo**) v Mariboru je darovala okrajna hranilnica v Slov. Bistrici 80 K., č. g. župnik M. Osenjak 6 K.

(**Družbi svet. Cirila in Metoda**) v Ljubljani so poslali: Sl. posojilnica v Framu 5 gld., Gospa Ana Majcen v Mariboru kot denarničarka ženske podružnice 37 gld. 06 kr., Gdč. J. Ladinkova v Št. Lovrencu nad Mariborom nabrala v veseli družbi odličnih narodnjakov na Smolniku 5 gld., č. g. Andrej Podhostnik, župnik v Dramljah, 10 gld., č. g. Fr. Korošec, nadžupnik na Slatini, 10 gl. 73 kr., katere so zložili prijatelji na veselici katol. polit. društva na Slatini, č. g. kapelan Anton Srabočan nabral o priliki ustanovitve «Delavskega društva» v Laporju pri Slov. Bistr. 7 gld. 47 kr., slavna posojilnica v Brežicah 10 gld., podružnica za Slov. Gradec in okolico 12 gld. 60 kr., Izvenakad. podruž. v Gradcu po g. Fr. Hrašovcu 4 gld., slv. Posojilnica v Mariboru 100 gld., Ormoška ženska podružnica 22 gld. 80 kr., družbeni skupiček za pomorančo gospice Tilke Vidmarjeve v družbi v «Narodnem domu» v Celju 5 gld. Slava slovenskemu rodoljubju! Živeli nasledniki!

(**Delavsko podporno društvo v Celji**) skliče na cvetno nedeljo dne 26. t. m. ob 4. uri popoldan v «Narodnem domu» redni občni zbor s sledečim sporedom: Pozdrav predsednika, poročilo tajnika, poročilo blagajnika, volitev novega odbora, slučajnosti. K obilni udeležbi vabi odbor.

(**Konsumno društvo**) za okraj Gornjigrad imelo bo svoj sedež v Rečici. Na velikonočni pondeljek ob treh popoldne se zberejo v Rečici vsi mnogoštevilni prijatelji močno pričakovanega društva. V poslopi št. 51 bo zaupno posvetovanje o pravilih, potem sledi volitev začasnega odbora. Število prvih udeležencev bo povedalo, kdo želi in hoče biti konsumljan!

(**Za družbo duhovnikov**) so meseca januv. in februv. vplačali č. gg. Menhart J. 11 gl., Meznarič Mat. 13 gl., Ravsl A. 20 gl., Cestnik Ant. 11 gl., Mihalič Jož. 30 gl., Časl Fran 20 gl., Brglez Jan. 10 gl., Flek J. 3 gl., Čizek A. 12 gl., Frece Mat., Eferl Mat., Al. Šijanec, Voh Jern., Srabočan Ant., Štrakl Mat., Brglez Jan., Zabukošek Kasp., Gabere Simon po 1 gld.

(**Iz Ptujja.**) Pri občnem zboru «Hranilnice in posojilnice v Ptujju 9. t. m. vršila se je dopolnilna volitev. Namesto umrlih udov ravnateljstva gg. Urbasa, Jurca in dr. Ploja so se izvolili gg. dr. Horvat, Ant. Jurca oba iz Ptujja in Jožef Kralj, dekan na Zavrču. Ravnateljem je bil izvoljen g. dr. Fr. Jurtela. Vsled tega obstoji načelstvo iz teh le udov: g. dr. Fr. Jurtela, ravnatelj. Odborniki: gg. Brenčič, Jurca, dr. Horvat, Kralj, Mikel, Ožgan, Zelenik. Nadzorstvo je ostalo nespremenjeno.

Deželni zbor štajarski.

(Zadnje poročilo.)

Seje 17., 22. in 23. marca 1899 niso bile posebno važne. Prebralo se je brez števila prošenj, osobito za zboljšanje učiteljskih plač. Mnogo občin prosi dovoljenja, da smejo naložiti svojim občanom občinske doklade po 80%, po 100% in višje. Konservativec Hagenhofer predlaga, naj se vstanovi deželna hipotečna banka, kakoršne so vstanovljene že v osem avstrijskih kronovinah. Namen teh bank je, na posestvih vknjižene dolgove prevzeti in pobirati od njih nižje obresti, kakor se morajo sicer plačevati. O tej zadevi se je obravnavalo že lani. Deželnemu odboru se je takrat naročilo, naj poizveduje o tej zadevi in v bodočem zasedanju stavi primerne predloge. Deželni odbor predlaga letos, naj se mu dovoli 1500 gld. v ta namen, da se bo stvar mogla natančneje preiskavati in sicer: koliko znašajo po gotovih občinah vknjiženi dolgovi itd.

Poslanec Karlon se je v jedni seji pri-toževal nad tem, da se kaznujejo ljudje, ki se pečajo z živinozdravilstvom.

Po postavi se sme namreč okužena živina ozdravljati le po izkušenih zdravnikih. S tem pa ni rečeno, da bi vsled drugih boleznih obolelo živino ne smeli neizkušeni zdravniki ozdravljati. Cesarski namestnik se prosi, naj potrebno vkrene, da se ne bodo neopravičene kazni nalagale ljudstvu.

V seji 22. marca se je vršila volitev vinarskega odseka. Ta odsek šteje 12 udov. Kakor druga leta, so tudi letos izvoljeni trije Slovenci gg. dr. Jurtela, dr. Rosina in Vošnjak. Zbornica je bila komaj sklepčna; oddalo se je samole 37 glasovnic. Sicer so v odseku sami srednje in spodnještajarski poslanci.

V tej seji se je razdelilo sporočilo deželnega odbora o prometu, dohodkih in stroških na štajarskih deželnih železnicah. Velik primanjkljaj sta imeli l. 1898 železnici Celje-Velenje in Poličane-Konjice.

V petek bo zadnja seja pred prazniki.

Narodno gospodarstvo.

Posojilnica v Makolah, poslala nam je računski sklep za dovršeno petnajsto upravno dobo. Iz tega spoznamo, da ima zadržna neomejeno poroštvo. Zadržnikov šteje posojilnica koncem leta 1898 že 1431. Recimo, da reprezentuje od teh vsak s svojim premoženjem povprečno 1000 gld., kar gotovo ni pretirano, ima posojilnica toraj reprezentance za 1431000 gld., toraj gotovo toliko, kakor marsikatera hranilnica. In vendar ne smejo sprejemati posojilnice, katere imajo dostikrat več varnosti, kakor bodisikatera koli mala hranilnica, pupilarnih hranilnih vlog, kar je gotovo velika krivica. Sicer pa bodemo o tem še svoječasno govorili.

Vlagatelj je imela ta posojilnica koncem leta 652 in hranilnih vlog s kapitalizovanimi obrestmi vred gld. 22841038, lepa svota, čez eden četrt milijona! Dolžnikov je ostalo 1301, kateri dolgujejo skupaj gld. 22812334. Kaj ko bi moral naš revni kmet iskati tako svoto posojil pri oderuhih in nam nasprotnih zavodih? Ali niso zares naše posojilnice pravi dar božji?

Čistega dobička je napravila posojilnica gld. 102878. Za dobrodelne namene je darovala posojilnica gld. 500 in sicer so dobili: južnoštajarski jubilejski zaklad 100 gld., dijaška kuhinja v Mariboru gld. 60, v Celju gld. 20, in v Ptujju gld. 29, katoliško podp. društvo v Celji gld. 25, ubogi solarji v Makolah gld. 30, domači ubožci in revni dijaki gld. 85, za cerkvene potrebe gld. 100, občini Jelovec za popravljanje cest gld. 50 in za strel zoper točo 10 gld. Kje naj bi se dobil sicer denar za take namene, ako bi ne bilo naših dičnih denarnih zavodov?